

der egentlig er tilfjaget dermed. Tanken kunde muligvis henlede paa den Maade, hvorpaa Grundloven har ordnet Revisionen af Statsregnskabet; men der kan naturligvis ikke være Tale om i Anledning af en Statsrevisionsberetning for et enkelt Aar at gjøre Grundlovens Bestemmelser i denne Henseende til Gjenstand for en saadan Udtalelse af et Udvalg. Dertil kan det altsaa ikke være at Udvalget har sigtet. Dernæst kunde man tænke paa den Maade, hvorpaa Statsrevisionen udfører det Hverv, som er overdraget den af Rigsdagen, men det er ikke rimeligt, at det har været Udvalgets Mening, skjøndt der naturligvis er en Mulighed for, at Udvalget ikke har været tilfreds med den Maade, hvorpaa Statsrevisionen har røgtet sit Hverv. Endelig kunde det ansørte Sted ogsaa forstaaes saaledes, at Udvalget meente, at den Maade, hvorpaa Rigsdagen selv behandlede Statsrevisionens Beretninger, ikke var tilfredsstillende; men hvis det skulde være Meningen, vilde det dog være meget besynderligt, forekommer det mig, om Udvalget yttrede en saadan Dabel over Rigsdagens Behandling af Statsrevisionens Beretning og ikke samtidigt dermed slog ind paa eller gav Anvisning til en anden Vej. Det er mig derfor ikke ganske klart, hvad det ærede Udvalg har meent med disse Udtryk.

I den samme Passus af Udvalgets Betænkning staaer der i Slutningen, at Udvalget ikke i Almindelighed har „villet gjøre Forslag til Endringer i Udtrykkene: billiges, passerer, kan passere o. s. v., hvoraf Indstillingerne betjene sig, skjøndt det neppe turde være vanstelig paa flere Steder at estervise en Mangel paa Konsekvents, saavel i Anvendelsen af disse Udtryk, som af den Regel, der er fulgt med Hensyn til Bestemmelsen af de Tilfælde, hvor Indstilling er bleven anseet nødvendig.“ I denne Henseende er jeg aldeles enig med det ærede Udvalg i, at det ikke alene ikke er vanstelig, men endogsaa meget let paa flere Steder at vise en fuldstændig Mangel paa Konsekvents i Statsrevisionens Indstillinger. Sammenhængen hermed er følgende: I Statsrevisionens Beretning for 1859—60 har Revisionen bestandig, i alle Tilfælde, indstillet: „passerer“, „faaer at passere“, eller „kan ikke passere.“ Det vil

erindres, at tidligere en derfra ikke saa lidet forskjellig Praxis har gjort sig gjældende, idet man har gradueret Udtrykkene saaledes: „billiges“, „passerer“ eller „faaer at passere“, og at man med megen Omhu, tør jeg nok sige, har søgt at begrænse de Tilfælde, hvor det ene eller det andet af disse Udtryk skulde bruges. Dette Grundlag er altsaa nu forladt i Statsrevisionens Beretning for 1859—60, uagtet allerede Statsrevisionens Beretning for 1858—59 i Landstinget var gjort til Gjenstand for Endringsforslag, forsaavidt den havde forladt den tidligere Praxis. Statsrevisionen for 1859—60 har nemlig troet at burde forandre den hidtil brugte Praxis, fordi der i det andet Thing gjentagne Gange er udtalt Duffe om at forlade denne og laae ind paa den af Statsrevisionen nu for 1859—60 valgte Fremgangsmaade. — Jeg skal ikke reise Indsigelse imod denne nye Fremgangsmaade, men jeg vil kun forklare, at da Statsrevisionens Beretning for 1859—60 ikke endnu har fundet sin Afgjørelse i nogen af Rigsdagens Afdelinger, og da det sidste Aars Regnskab endnu er til Behandling i Statsrevisionen, anstaaer jeg det for min Pligt at give Landstinget Leilighed til at yttre sig om den brugte Fremgangsmaade, og efter Overeenskomst med mine Kolleger i Statsrevisionen er det blevet mig overdraget paa enkelte Steder at give Landstinget Leilighed til at yttre sig om, hvorvidt det vil forandre den tidligere Praxis. Da Udvalget nu ikke har fundet sig foranlediget til at insistere paa Gjenoptagelsen af den tidligere Udtryksmaade, skal jeg heller ikke insistere derpaa. Jeg antager det herefter, og da Folkethinget har vedtaget Statsrevisionens Beretning for 1859—60, for givet, at man for Fremtiden vil holde sig til den nye Praxis. I mine Tanker vil den eneste Forskjel være, at medens man tidligere har gradueret: „billiges“, „passerer“, „faaer at passere“, graduerer man nu: „passerer“, „faaer at passere“, „kan ikke passere“.

Med Hensyn til Antegning 21 under „Afskiftige Indtægter“ skal jeg, idet jeg iøvrigt aldeles tiltræder, hvad den ærede Ordfører har sagt, tillade mig at meddele et Par Ord til Dplysning. I Specialbudgettet for Bispe-tienderne var der under 10de Udgiftspost, som